

РЕШЕНИЕ

№ 4865

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4900** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 26.03.2021г. по НАХД № 19347/2019г. на СРС, НО, 103-ти състав е отменено наказателно постановление (НП) № Р-10-929 от 15.11.2019г., издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с което за нарушение на чл.100м, ал.1, изр.2, пр.1, хипотеза трета вр. ал.2, пр.2 от Закона за публично предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) на К. И. Б., в качеството му на член на Съвета на директорите на [фирма], на основание чл.221, ал.1, т.4 от ЗППЦК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН е постъпила касационна жалба от административнонаказващия орган, който оспорва решението, излагайки касационно основание нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Счита, че е в разпоредбата на чл.100м, ал.1 от ЗППЦК се съдържат три отделни хипотези, които са изброени в алтернативен порядък, поради което се касае за три отделни, независими едно от друго изисквания, като изпълнението на всяко от тях представлява самостоятелно административно нарушение. Излага доводи, че принципът „non bis in idem“ не е нарушен, тъй като в случая издаденото преди процесното НП не е влязло в сила. Излага доводи за неправилност на оспорвания акт

и в частта му за разноските. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът К. И. Б., чрез процесуален представител адв. Ц. изразява становище за неоснователност на подадената касационната жалба. Претендира присъждането на разноски.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. [фирма] е вписано под № РГ-05-1549 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа, воден от КФН и същото притежава статут на емитент, и като такъв е адресат на нормите на Закон за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ и на подзаконовите актове по прилагането му.

К. И. Б. е член на Съвета на директорите на [фирма].

Дружеството в качеството му на емитент на ценни книжа е представило в КФН Годишен финансов отчет за дейността за 2018 г. с електронна форма с вх. № 10-05-1805 от 11.04.2019 г. чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път на КФН - e-R. като отчетът е открит публично на обществеността по реда на глава шеста "а" от ЗППЦК на 11.04.2019 г. чрез интернет портала "X 3 N." на [фирма], достъпен на адрес <http://x3news.com>. Към ГФО на дружеството за 2018 г. била приложена и декларация по чл. 100 н, ал. 4, т. 4 от ЗППЦК, подписана от всички членове на Съвета на директорите /СД/ на дружеството, както и от съставителя на финансовия отчет, като в тази декларация изрично било декларирано, че годишния финансов отчет за 2018 г. е съставен съгласно приложимите счетоводни стандарти, отразява вярно и честно информацията за активите и пасивите, финансовото състояние и печалбата на [фирма].

Във връзка със заповеди № 3-268/14.08.2019 г. и № 3-113/10.04.2019 г. на Заместник – председателя на КФН от [фирма] била изисквана информация във връзка с одобрения Годишен финансов отчет на дружеството за 2018 г. по повод извършвана проверка на посочената в същия информация, като с писмо вх. № РГ-05-1554-8 от 18.09.2019 г. дружеството е представило в КФН протокол от заседание на Съвета на директорите на [фирма] от 29.03.2019 г. съгласно който членовете на СД единодушно са одобрили индивидуалния годишен финансов отчет и годишния доклад за дейността за 2018 г. на емитента и са приели решение за предоставянето му на специализирано одиторско предприятие за проверка и изразяване на одиторско мнение, като протоколът бил подписан от всички членове на СД както следва: А. М. Х., К. И. Б. и В. М. Х..

При преглед на одитирания годишен финансов отчет от контролните органи е установено, че отчетът е непълен, тъй като от дружеството не е постъпила информация относно четири сделки, която се явява необходима за разбирането на финансовото състояние и резултата от дейността на дружеството, т.е че в разрез с изискванията на точки Ц12, КХ4, КХ11 - КХ13 от Концептуална рамка за финансово отчитане по МСС, както и по т. 10, т. 112-113 от МСС1; т. 3 и т. 18 от М. 24; т. 7, т. Б3, 21Б от МСФО в отчета на дружество не са направени необходимите оповестявания

за сделки, довели до формирането на печалбата за отчетната 2018 г, както и представяне на съответна информация за сделки със свързани лица, поради което и одитираният ГФО на дружеството за 2018 г. съдържа непълни данни.

С оглед на установеното при проверката и като било прието, че одобреният на 29.03.2019 г. единодушно от членовете на Съвета на директорите на [фирма] представен в КФН на 11.04.2019 г. и разкрит на обществеността на същата дата Годишен финансов отчет за 2018 г. на дружеството съдържа непълни данни и че отговорни за съставянето и публичното разкриване на който отчет съгласно чл. 100м, ал. 2, предложение второ от ЗППЦК са членовете на управителния съвет на емитента, а така също, че видно от представения в хода на проверката протокол от заседание на Съвета на директорите на [фирма], проведено на 29.03.2019 г., К. Б. като член на Съвета на директорите на дружеството е гласувал за одобряването на годишния финансов отчет на дружеството за 2018 г., на 23.10.2019 г. на Б. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-1054 от 23.10.2019 г., за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предложение първо, хипотеза трета във връзка с ал. 2, предложени второ от ЗППЦК. Въз основа на така съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление № Р-10-929/15.11.2019 г., с което на К. И. Б. в качеството му на член на Съвета на директорите на [фирма] на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закон за публичното предлагане на ценни книжа е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 7 000 /седем хиляди/ лв., за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предложение първо, хипотеза трета във връзка с ал. 2, предложение второ от ЗППЦК.

СРС е приел, че в нарушение на материалния закон отговорността на Б. е ангажирана с две отделни НП, а нарушението по чл. 100м, ал. 1, изр.2 от ЗППЦК е едно. С тези мотиви СРС е отменил процесното НП.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл.100м, ал.1, изр.2-ро ЗППЦК поставя конкретно изискване към съдържанието на отчетите, уведомленията и другата информация, които се разкриват публично по този закон, а именно те да не съдържат неверни, подвеждащи или непълни данни.

Въпреки, че в чл.100м, ал.1, изр. второ, предл. първо ЗППЦК са изброени три хипотези – даването на неверни, подвеждащи или непълни данни в отчетите, това не обуславя наличието на три отделни нарушения. Изпълнителното деяние на нарушението на чл.100м, ал.1, изр. второ ЗППЦК е само едно. Без значение е дали данните в отчета са неверни, непълни или подвеждащи. В случая за едно и също деяние – даване на неверни, непълни или подвеждащи данни в един и същи ГФО, са образувани две отделни административнонаказателни производства и са издадени две отделни наказателни постановления, всяко от които предвижда самостоятелно административно наказание.

Съгласно чл.24, ал.1, т.6 НПК вр. чл.84 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, когат спрямо същото лице за същото административно нарушение има още незавършено административнонаказателно производство, влязла в сила присъда, постановление или влязло в сила определение или разпореждане за прекратяване. Според признаците от дефиницията по решение на СЕО от 09.03.2006 г. по дело С-463/04 “същото нарушение” ще е налице при “идентичност на деянието, разбирано като съвкупност от неразривно свързани помежду си факти, независимо от правната квалификация или

защитавания правен интерес”. Такава е и националната съдебна практика, според която процесуалният закон изключва възможността наказателни, респ. административно-наказателни производства да се водят с един и същи предмет спрямо едно и също лице. Така е даже и да има разлики в правната квалификация и допълнително инкриминирани обстоятелства.

С оглед на това ангажирането на административно-наказателната отговорност на К. Б., в случая с две НП за едно и също нарушение се явява нарушаване на правилото *non bis in idem* (не два пъти за едно и също нещо). Правилото *non bis in idem* по чл.24, ал.1, т.6 НПК вр. чл.84 ЗАНН не е приложено в случая, въпреки че е било приложимо. Съдебната практика е константна, че неприлагането на чл.24, ал.1, т.6 НПК вр. чл.84 ЗАНН е винаги съществено процесуално нарушение.

Съдът не приема възражението на касатора КФН, че не са налице предпоставките на чл.17 от ЗАНН, тъй като другото НП, издадено на Б. не е влязло в сила. В случая АНО е допуснал процесуално нарушение при търсене на административнонаказателната отговорност за две различни алтернативно изброени хипотези на деянието. Годишният финансов отчет, както сочи и наименованието му, е единен комплексен документ. Не възниква отделна отговорност, която да бъде реализирана по административен ред по отделно за неверни, подвеждащи или непълни обстоятелства в отчета. Изпълнителното деяние е осъществено с приемането на ГФО, съдържащ някои от трите посочени в закона хипотези, като наличието на повече от една не поражда възможността да бъде възбудено отделно административнонаказателно преследване на деца.

Административното нарушение е само едно, характеризиращо се с дата, място и обстоятелства, които попълват елементите от фактическия състав. Деянието, което се вменява на Б. е това, че е гласувал ГФО. Дали същият едновременно съдържа неверни, подвеждащи и/или непълни данни и тяхната значимост могат да имат значение за определяне размера на санкцията, но е недопустимо за всяка хипотеза да се налага отделно наказание.

Административнонаказващият орган не е квалифицирал правилно изпълнителното деяние и по този начин е образувал две административнонаказателни процедури срещу едно и също лице за едно и също нарушение – порок, който не може да бъде отстранен в касационното производство. Съставянето на два АУАН и издаването на две НП за едно и също административно нарушение нарушава правото на защита на наказаното лице, тъй като го поставя в положение да организира защитата си по две административнонаказателни производства за едно нарушение, извършено с едно деяние.

Административнонаказателният процес е строго формален. Не е допустимо едва в касационната инстанция да се уточнява изпълнителното деяние и да се индивидуализира наказанието, като по преценка на съда се остави едно от двете наказателни постановления в сила.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС, поради което последното следва да бъде оставено в сила.

Касационният състав намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски в настоящото производство. В случая такива се претендират и за настоящата инстанция, като са представени доказателства за изплатени по фактура и банков път 1200 лв. Съдът намира, че по направеното от представляващия КФН

възражение за прекомерност, предвид нормативно определения размер на възнаграждението по чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид, че се касае за няколко идентични случая, съответен размер на възнаграждението е 830 лв.

По отношение на искането на КФН, заявено чрез юрк. Г., за изменение на разноските, присъдени в производството пред СРС, следва да се има предвид, че съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административно-процесуалния кодекс. Т.е. при направено своевременно искане, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим съобразно препращащата норма на чл. 144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо – в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. От изложеното следва, че в процесния случай, производството по присъждане, допълване и изменение на решение в частта му за разноските, е от компетентността на съда, постановил решението, а в случая това е СРС. Гореизложеното обуславя недопустимост на искането в тази част за изменение на решение, в частта му за разноските пред първа инстанция. Същото следва да бъде оставено без разглеждане пред настоящата съдебна инстанция и производството по делото в тази част да бъде прекратено, а искането в тази му част - изпратено на първоинстанционния съд.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XII -ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на КФН, заявено чрез юрк. Г. за изменение на разноските направени пред първа инстанция по НАХД № 19347/2019 г. на Софийски районен съд и прекратява производството по искането в тази му част.

ИЗПРАЩА искането на КФН, заявено чрез юрк. Г. за изменение на разноските направени пред първа инстанция по НАХД № 19347/2019 г. на Софийски районен съд, за разглеждане по реда на чл. 248 от ГПК, във връзка с чл. 63, ал. 3, във вр. с ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 144 от АПК.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.03.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, по НАХД № 19347/2019г., в останалата му част.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на К. И. Б., сумата от 830 лв. разноси по настоящото дело.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.